

האום

התא הקדמון

מקום שפל, בו מכלקות כמה מדינות את השלל ביניהן, כך קרא השבוע עתון סיני רישמי לאום, במאמר שציין לשבח את החלטת אינדונסיה לפרוש מן האירגון (ראה להלן).

לא במיקרה באה ההתקפה הגלוייה ביותר ב"האום", והתמכה הגלוייה ביותר לאינדונסיה, דוקא מסין. אין מדינה בעולם, המעוניינת להרוס את האום, כמו המדינה בעלת האוכלוסיה הגדולה ביותר בעולם. בקע הרה"אסון, כאשר הודיעה אינדונסיה על פרישתה, העלה הדבר, כמעט אוטומאטית, את זכר פרישתה של יפאן מחבר'הלאומים לפני דור (העולם הזה 1426). עשרות עתונים מסביב לכדור'הארץ הזכיר רו כי עם פרישת יפאן החלה או התמוטטות האירגון הבינלאומי, שהיתה חלק מהידרדרות העולם לתוך מלחמת'העולם. אולם הדמיון הרה"הסכנות בין שני ה"אירגונים לא החל בהקבלה זו. ישנה עובדה משותפת מכרעת עוד יותר — מחבר'הלאומים נעדרה מדינה מרכזית עוד לפני פרישת יפאן, כשם שנעדרת מן האום

אלא תוצאה של תסביך נפשי איראציונלי, שמקורו במהפכה הקומוניסטית בסין. אולם חברות האום, ובראשן ידירות ארצות'הברית לא אורזו עוז בנפשן ידירות עליה את הפתרון הסביר, לפתוח את שערי האירגון בפני סין בעוד מועד. השבוע נידמה היה, שאולי אחר כבר האום את המועד וכי החל תהליך התפוררותו. אינדונסיה הודיעה על פרישתה. סין נדחקה לעמדה של התנגדות קיצונית ל"אום", שכנראה לא ניתן כבר לשנותה. ברית'המועצות סירבה לשלם את חלקה ב"הוצאות כוח האום בקונגו ובעוה"י. והדבר משתק את כוח'ההחלטה של עצרת האום, שכל הצבעה בה עלולה להביא להתפוצצות המוסד. האפרואסיאתים מצידם נקרעים ל"שניים — מצד אחד מעוניינים הם בקיום המוסד — מצד מהווים עתה רוב — אך אין הם יכולים לשכוח כי הגוש ה"אפרואסיאתי קם בכאנדונג שבאינדונסיה. תפקיד לישראל. אולי ניתן עוד להציל את האום. אלא שלצורך זה דרושה יוזמה מהפכנית, שלא תירעע את צדו פתרון קיצוני: הכנסה מיידית של סין ה"קומוניסטית לאום, כאחת מחמש הגדולות, תיקון תקנון האום. יתכן כי ישראל, המעוניינת בקיום ה-

הנשיא פוקארנו בונג וגמרנו

אום יותר מרוב המדינות האחרות, היתה צריכה לנקוט ביוזמה כזאת.

אינדונסיה

איש אחד מתגרה בעולם

במערב קוראים לו "היטלר של אסיה". שונאי מתארים אותו כזקן-אשמאי, כרוף-גשם מגוחך, כחולה-רוח מוכה שגזען הגדולות. תועמלניו קוראים לו "בונג קאר-נו" (האח קארני). מתארים אותו כמשיח. כך או אחרת — בהודיעו על פרישתו מן האום ובהתכוננו לפלוש למאליה, הפך את עצמו הד"ר אחמד סוקארנו (63), למוקד המאורעות הבינלאומיים. אין ספק שהוא נהנה מכך בכל לבו. בטחוניסט מורחף. השאלה הגדולה היתה: האם פועל הוא לשם האהה בלבד, מתוך תסביך-עליונות, או שיש הגיון במעשיו. יש הסבורים כי סוקארנו הוא מעין בטחוניסט מוחזי, המאמין כי יש צורך ב"מתח בטחוני מתמיד לקיום מדינתו. אינדונסיה היא אוסף של 3000 איים, המפורזים בשטח ימי אדיר-מדימים. כמעט כל תושבי האיים הם צאצאי הגזע ה"מאליאי. פרט לכך אין הרבה מן המשותף ביניהם. למעשה שולט האי ג'אבה כמדינת'האיים, (המשך בעמוד 6)

מדינה מרכזית, עוד לפני פרישת אינדונסיה. או היתה זו אמריקה וכיום סין. אמנם, יש הבדל עקרוני בין שני ה"מיקרים. איש לא סגר את חבר'הלאומים בפני אמריקה. להיפך — העולם כולו התחנן בפני האמריקאים להצטרף. האמריקאים עצמם הם שסירבו אז, מתוך טירוף בולני, למרות שהיוזמה להקמת חבר ה"לאומים באה מצד נשיאם וודרו וילסון. כיום המצב הפוך. סין היתה מוכנה, בלי ספק, להיכנס לאום בכל רגע. אולם שערי האירגון ננעלו בפניה, שוב בגלל טירוף אמריקאי. התוצאה, בשני המיקרים: אחר משולש ארבע המדינות החשובות ביותר בעולם נמצאת מחוץ לאירגון, המתיימר לייצג את האנושות כולה. תוצאת התוצאה: בקע הרה אסון, העלול להתרחב עד כדי התמוטטות. פרי הפחדנות. כאשר החליטה יפאן לפלוש למנצ'וריה, בשנת 1932, כבר החלה למעשה מלחמת'העולם. אולם יפאן לא מצאה את עצמה מול משפחת'העמים ה"מלוכנות. היא יכלה לטעון, בצדק, כי חבר'הלאומים מייצג רק חלק מהאנושות.

בשעה שאינדונסיה מתכוננת להתקפה ה"גדולה שלה על מאליה, שוב אין האנדר שות מאוחרת נגדה. היא יכולה לטעון, בצדק רב עוד יותר, כי הכוחות העולים במזרח אסיה אינם מיוצגים באום.

כך קוצר האום: כיום את פירות פחדנות. אין בו אף נציג אחד — מערב, קומוניסטי או נישטראלי — שאינו יודע כי סגירת האום בפני סין היא איוולת מסוכנת. כל נציג באום יודע, כי היחס האמריקאי לסין אינו פרי שיקול מדיני,

פיתוח ללא נישול

ביום הששי, 15.1.65, בשעה 8 בערב, תיאטרון מוגרבי, תיאטרי

כנס חקירה פומבי

על התלונות בדבר הפקעת קרקעות, הרס בתים ערביים, ומעשים אחרים של נישול וקיפוח.

ועדת החקירה:

נתן ילין-מור, (יו"ר), מרדכי אבי-שאול (1909), אורי אבנרי (עורך), שוקרי אל-חאוז (מנהל בית-1999), דוד ארנפלד (תעשין), בועז עברון (עתונאי), פיטר פרי (במאי), אליעזר פיידר (חבר המרכז החקלאי).

פרקליטי הוועדה:

עו"ד יוסף בן-מינשה, עו"ד ד"ר יעקב ירדור, עו"ד אברהם פישמן, אמיל תומא (עתונאי).

בין העדים:

אורי דיוויס, מוסטפה אל-בקר-ימבעני, יצחק דנציגר (1909), שלום כהן (עתונאי), עו"ד חנא נקארה. כן הוזמנו נציגי מינהל מקרקעי ישראל.

כינוס זה נערך בעיקבות הכרוז הבא של אנשי'הרוח בישראל:

פיתוח ללא נישול

נוכח התלונות החוזרות ונישנות בפי ערביי ישראל על הפקעת קרקעות ללא הצדקה, ומעשים אחרים של נישול וקיפוח, שתכפו לאחרונה עם הקמת העיר כרמיאל ופיצוץ בתים ערביים, ונוכח הוסר'היכולת של הציבור הרחב לגבש לעצמו תמונה אובייקטיבית על הנושאים בשטח זה, אנו, אזרחי ישראל, הכמהים לפיתוח הארץ, והחודדים לטוהר מיעל הבניין, רואים חובת'מצפון לעצמנו להרים את קולנו ולהצהיר:

(א) פיתוח מולדתנו, בעיר ובכפר, בחקלאות ובתעשייה, היא שאיפה נעלה, וכל אזרחי המדינה — כיהודים כערבים — חייבים לתת יד להגשמתה.

(ב) מדינת'ישראל, שהיא מולדת משותפת לאזרחיה היהודים והערביים, חייבת לשלב בכל תוכנית של פיתוח את טובת שני העמים, ללא הפלייה וללא קיפוח.

(ג) אל יישא איש את שם הפיתוח לשווא, ואל תשמש סיסמת הפיתוח מסדה למגמות לאומניות, כדוגמת "יהוד הגליל", שמטרתן לבנות עם אחד על הריסות העם השני.

(ד) החוקים הקיימים בישראל להפקעת קרקעות לצורכי פיתוח, בסזון וטובת הציבור, נותנים יד חופשית לשרירות, ושוללים מבתי'המשפט את האפשרות לעמוד על משמר הצדק ולהגיש סעד למקופחים ולעשוקים.

(ה) אנו תובעים מן הכנסת לחוקק חוקים שיכללו אמות'מידה אובייקטיביות ומפורטות להבטחת העקרון של פיתוח ללא נישול.

(ו) אנו תובעים את יצירתם של דפוסים ממלכתיים לבידור כל התלונות הנוגעות להפקעת אדמות, לנישול ולקיפוח, המנומקים בנימוקי פיתוח.

(ז) אנו קוראים לכינוס כנס של מיטב אנשי'הציבור מקרב שני העמים, אשר:

- 1. ידון בדרכים מעשיות להגשמת העקרונות הנ"ל,
2. יגנה את כל המקרים בהם הופרו עקרונות אלה בעבר,
3. ירים את קול מצפון הציבור למניעת הפרתם של עקרונות אלה בעתיד.
ייזכר'נא דברי הנביא: "הוי בונה עיר בדמים, וכוונן קרייה

בעוללה!"

פיתוח ללא נישול — במקום נישול ללא פיתוח, במקום פיתוח של עישוק!

יהא הפיתוח טהור, יסוד מוסד לשלום ולאחווה!

בין החתומים עד כה:

יוסף אבי-לדאה, עו"ד אנס אבי-חנא, אורי אבנרי, מרדכי אבי-שאול, חמדה אלון, סלינה אלפנדר, סלים אלדקאס, בני אמורסקי, פרופ' הלמוט אפשטיין, ד"ר מיכאל ארנוב, דוד ארנפלד, דן בן-אמון, עו"ד יוסף בן-מינשה, יוסף בנאי, פאול בן-חיים, יחזקאל בראון, ד"ר מאור בר, ד"ר נבאי, ישראל גוריון, אילי גורליצקי, ד"ר קורט גרונמן, עו"ד רייק ג'ורג'ורה, קריאל (ג'דוס) ג'רדוש, אורי דיוויס, יצחק דנציגר, ד"ר אפרים הנריך, רוזה ויל, ד"ר זאב ויסמן, אורי זוהר, רשדי חוסין, פאולי חורני, חיים חפר, חיים זופול, זאב זיבועני, ד"ר עמנואל טראוב, נתן ילין-מור, ד"ר יהודה ינוקא, ד"ר יעקב משה, ד"ר קורט ירדור, ד"ר לורד כהן, ד"ר יורם לונדון, ד"ר רות לונדון, ד"ר זאב לור, פולה לנגר, ד"ר ישראל רה, עו"ד מוחמד מיטעארי, ד"ר נגור, גאולה נוני, עו"ד חנא נקארה, בועז עברון, עסאם עבאסי, בנימין עמר, יוסף פולק, אליעזר פיידר, עו"ד אברהם פישמן, גרשון פלומסקין, פיטר פרי, שמעון צבר, חביב קהוג'י, עמוס קינן, אפרים קישון, עו"ד אלברט רומנו, רובינשטיין, פרופ' מרקוס ריינר, סלים רשיר, ד"ר געוין שפסקי, דבה אחמד שוקרי, רות שלום, ד"ר יצחק שנמל, אלי תבור, אמיל תומא, מוניקה תיבון.